

Nenamaľovaný obraz

*„Pre dobrodruha, ktorý sa nevyhýba
osudu, je potešením písať pamäti.“*

G. Casanova

Koniec piesne nastal
na súmraku. Pauza. Aj
dovtedy to bolo z mojej strany
iba hlasné mlčanie. Po schodoch
zbehla dlhá modrá mačka
s priesvitným modrým tieňom havrana.
Spoza studne – ticho. Vykuklo.
Zaplavilo. Zostalo tu s nami,
aj keď sme odišli.
Tak hlboko. Hlbokoplytko.

Beštiár

Napätie nespavosti, pred ktorým
nemožno zatvoriť oči
ako pred neskutočným nočným predmetom.
Medzipolohy lásky. Škreky. Perie sa mieša
s perím. Mačka sa pári so psím bastardom.
Lasica snorí po kohútoch, po vtákoch. Kuna
nezastrene koketuje s každým zajacom.
Prístavy stroskotali. A za kolísavých nocí

hroty našich lodí ďalej drsno vnikajú
do pevných, temno svetielkujúcich a monotónne
vzdychajúcich vín.

Tam a späť. Sem a tam.
Sršť objíma ženu.

S výkrikom prevrhujem spieňajúcu lampu.

V jesennom blate, pomiešanom so snehom,
dažďom a teplou nočnou krvou,
sa na svitaní objavujú ľahučké
ženské stopy harpye.

Ten istý chlapec

Na ostrovčekoch medzi fľakmi snehu, ktorý
nestihol ešte vsiaknuť do zeme,
a fľakmi trávy, ktorá ešte nestihla vyrašit',
havrani lesklými zobákmi búšia
do marcovej zeme, neisto
krokojú ten počínajúci sa svet.

Pod čiernym perím bez pamäti
sa kľuje biely porýv škrupiny
mysliacej si vajíčko.

V bláznivom vajci, v zemi nikoho,
v prvej sekunde závanu jari, ktorá
neomylné vo vzduchu o vlas predbieha
samú seba aj svoje katastrofy,
sa vylupuje zo mňa stále ten istý
chlapec, stopujúci nad miznúcim
ostrým pachom zimy
omračujúci prvotný zášklb korieňkov.

Ten istý chlapec na múriku,
čakajúci na prvú škvŕnu slnečného tepla.
Vyrážam na svoj prvý oslepujúci

zoskok do vlhko čpiacej hliny záhrady,
roztvárajúcej sa ako vagína.

Hadí spánok

Veža nevysiela.

Letisko neprijíma. A vzduch je nízky, sivý a šmyklavý. Hlboko pod mestom spí v zimnom kľbku sám sebou objímaný zauzlený had.

Čosi medzi drobným prízračným snežením a spomaleným polobdením padá na rovnaké, nespočetnekrát opakujúce sa predmestské záhradky, oddelené rovnakými drôtenými ohradami s hrdzavejúcimi brámkami, zaistenými novou reťazou, s otlčenými kovovými sudmi, plnými žltého lístia a vrstiev starej dažďovej vody na polievanie, s rovnakými pozamykanými záhradnými domčekmi s náradím, prázdny debničkami na jahody, s pikslami na postrek a na umelé hnojivo, so starými mliekovými rádiami s rozsahom jednej kolísavej vlny, s košou vyblednutou na slnku a zavesenou na klinec. Jej ovisnutým prázdny rukávom prúdia poryvy studeného vánku a imitujú napätie rozpálenej ruky, ktorá oťažieva, siahajúc na lono a kypriac suchú zem.

Vzduch vízga vo švoch. A v čiernych škárah striech, v preliačinách hrúd a v roziskrenej mysli sa sykotavo usadzuje sotva viditeľná beľ.

V potrubíach tuhne pohyb. S očami dokorán had sám sebou v zimnom uzle objímaný spí pod mestom.